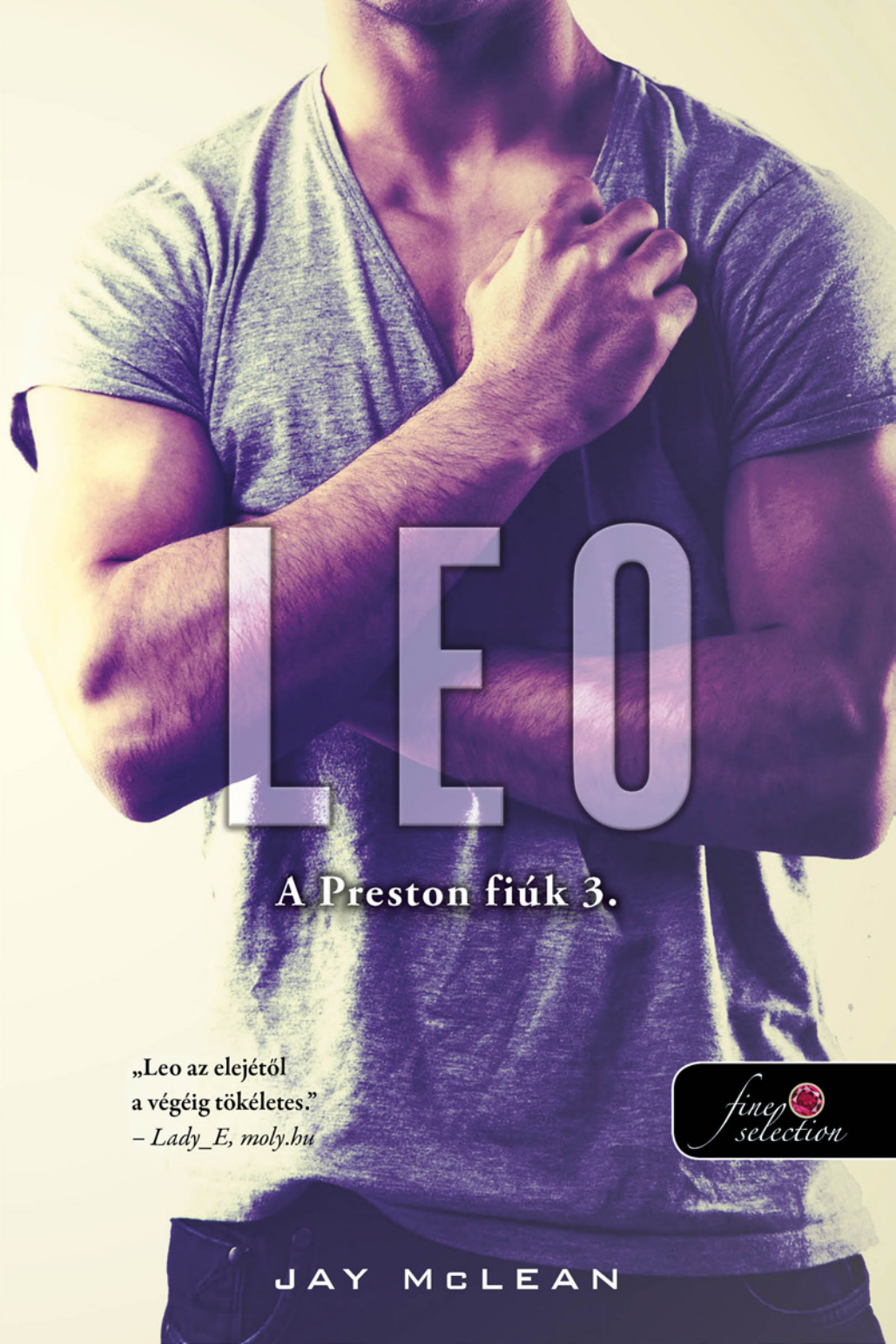

LEO

A Preston fiúk 3.

„Leo az elejétől
a végéig tökéletes.”

– Lady_E, *moly.hu*

fine
selection

JAY MCLEAN

J A Y M C L E A N

LEO

A Preston fiúk 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

PROLÓGUS

MIA

NEM AKAROK ITT LENNI.

Ez az egyetlen gondolat cikázott a fejemben, és feszültséggel teli energia áradt szét az ereimben.

És *rettenet*.

Ugyanaz az érzés, ami tíz évvel ezelőtt is átjárt. Csakhogy akkor a mellettem ülő, kezével a kormánykereket markoló nő – akinek a leg-halványabb fogalma sem volt az én akkori mentális állapotomról – azt bizonygatta, minden rendben lesz, hogy boldog leszek itt. Feltételezés, gondoltam, hiszen alig ismerte a mellette ülő tizenkét éves lányt, most pedig? Mostanra jóformán idegenekké váltunk. Furcsa ezt mondani, tekintettel arra, hogy az anyámról van szó.

Szálfagyosra ül, ahogy beveszi az utolsó kanyart a Preston-házhoz, közben önkéntelenül is a tükörben nézegeti magát. Az itt töltött nyarakon is gyakran kaptam rajta ugyanezen; ahogy azt kívánja, bár Mr. Preston egyszer más megvilágításban látná őt.

Hát, ez sosem fog megtörténni.

Igyekszem nem forgatni a szememet, helyette a levegővételre koncentrálok. Csak *lélegezz*. Szorongástól izzadt tenyeremet a kopott ülés-huzatba törölöm, fejemet nekidöntöm a fejtámlának, és az ablakon kinézve próbálom csillapítani a pulzusomat. Az utat fák szegélyezik, a sűrű leveleken ragyogó napsütés tör utat magának, ahogy elhaladunk

mellettük. A fák mögött alacsony fakerítés adja tudtul, hogy bár az útról semmilyen házat nem látni, ez magánterület. Alattunk a pörgő kerekek laza kavicsokat vernek fel, és ahogy lehúdom az ablakot – csak egy kicsit –, csípős, friss levegő tölti meg az orromat.

Amikor először jártam itt, a hely az otthonomra emlékeztetett.

Nem kellett sok, hogy ez az érzés elhalványuljon.

Anya lassítva húzódik le Prestonék kocsifelhajtójára, mire elakad a lélegzetem, fogaim szúró fájdalmat okozva mélyednek az alsó ajkamba.

Igyekszem távol tartani az emlékeket.

Igyekszem visszafojtani a könnyeket.

Minden ugyanolyan.

És mégis... minden *megváltozott*.

Nem akarok itt lenni.

Nem akarok visszajönni.

LEO

Van úgy, hogy kiégek. Nem fizikailag, hanem mentálisan. A kiégés valószínűleg nem is a legjobb kifejezés rá. Ez inkább egyfajta *kicsekkolás*.

Mia nevének említésére érzem, hogy elindul a folyamat.

Gyerekkoromban anya különféle terapeutákhoz rángatott el, akik arról próbálták meggyőzni őt, hogy ez az ADHD egyik tünete. A gyerekei közül én voltam a legkevésbé hiperaktív, és oké, az unalmas, banális tevékenységekkel persze akadtak gondjaim, de hát kinek nem? Egyéb-ként is, *tudtam* összpontosítani. A franc, hiszen mindennél jobban tudtam koncentrálni... azokra a dolgokra, amik kevésbé voltak fontosak. Képes voltam egy órán át bámulni egy legyet a falon, vagy egy hülye virágot, ami oda nem illő helyen növekedett a földben. *Hogy került oda?* Nem tartozott oda, és mégis, tökéletesen odailett.

Amikor anya már túl beteg volt ahhoz, hogy elvigyen, a terapeutákhoz foglalt időpontok egyre ritkultak, amikor pedig meghalt, teljesen megszűntek. A halála, és az azt követő hetek – nem is, *hónapok* – a leg-hosszabb kicsekkolt időszakom volt.

Addig, amíg Laney majdnem meghalt.

Tisztában vagyok azzal, hogy lehetnek olyan problémáim, amiket nem diagnosztizáltak.

Ahogy azzal is, hogy a testvéreim még mindig Miáról beszélnek, csak épp azt nem tudom, mit mondanak. Mindannyian a szüleim hálószobájában zsúfolódtunk össze, én meg arra sem emlékszem, hogy kerülünk ide.

– Mia Virginia lánya – magyarázza Logan Piroskának, a barátnőjének –, és *kibaszottul* szerelmes volt Leóba.

Megrándul az államban egy izom.

– Szerelmes? – kérdez vissza Lucy. – Tisztára a *megszállottja* volt!

Felhorkantok, de a többiek feszült, félős nevetésként nyugtázzák.

Mia sosem *szeretett*. De ha így is volt, holtbiztos, hogy rosszul tette.

Az egyetlen nővéremhez fordulok.

– Meddig kell itt maradni ezen az ünnepségen?

Lucy kinevet. Fogalma sincs arról a belső harcról, amit éppen vívok.

Egyiküknek sincs.

Nem tudom, mennyi idő telik el, azt sem, hogy miről beszélnek. Lucy egyszer csak azt gügyögi a kislányának:

– Mi vagyunk a valaha volt leggonoszabb, legelőítéletesebb, szarfaszú banda.

Csend borul a szobára, ami általában a kedvenc hangom mind közül. Csak nem most. Most a csend lehetőséget teremt az elmémnek arra, hogy emlékezzen.

Felidézem, milyen volt, amikor legutoljára láttam őt; a haraggal és fájdalommal vegyülő szomorúságot a tekintetében, a megsemmisítő szavakat, amiket nekem szánt.

– Igen, talán azok vagyunk – motyogom –, de akkor is... értékelném, ha a kedvemért vállalnátok a villámhárító szerepét.

Most már fuldoklom az emlékekben, mindegyik egy újabb taszítás a mellkasomon, egy, az érzelmeimre mért csapás, egy igazság, amit éveken át igyekeztem tagadni, *rejtegetni*.

Puha ujjak fonódnak a csuklómra, és amikor lenézek, látom, hogy Lucy meg akarja fogni a kezemet. Hagyom neki, majd felpillantok az

arcára. Fürkésző tekintettel néz a szemembe. Ugyanazt keresi, amit az anyám egész életében keresett: hogy kell lennie bennem valaminek, amihez kapcsolódni tud. Valami *többnek*.

Számukra én csak egy héj vagyok.

Belül üres.

Eleresztem Lucy kezét, szeretném megmondani neki, hogy hagyjon fel a próbálkozással. Engedjen ki ebből a valóságból, vissza a Miáról szóló emlékeimhez. Mert tudom, hogy *valahol* a bánat és a fájdalom között *jó* is volt.

Én voltam *jól*.

– Jól vagy? – tátogja Lucy, szemöldökét aggódón összevonja.

Bólintok.

Hazugság.

Nem vagyok jól.

És nem akarok itt lenni.

De leginkább azt nem akarom, hogy *Mia* itt legyen.

Mi a faszt keres itt?

I. RÉSZ

ELSŐ FEJEZET

MIA, 12 ÉVES

MINDEN EGY HECCEL KEZDŐDIK.
Egy hülye, szálnalmas heccel.
Fennforgás, ahogy ők nevezik.

Az egészben az a vicc, hogy még csak nem is ellenem irányul.

A Prestonéknál töltött nyár... magányos. Csakis így tudom jellemezni. És tekintettel arra, hogy egyedüli gyerekként nőttem fel; a nagypapám egy régi farmon, egy kevesebb mint kétszáz lélek lakta városkában nevelt, ez elég sokat elárul.

Az egyetlen ember, akivel a nagypapámon kívül rendszeresen beszélek, az a legjobb barátom, Holden. Mindig lelkesen vártuk a nyári szüneteket, szinte minden napsütötte percet együtt töltöttünk, igyekeztünk olyan dolgokat felfedezni, amiket még nem láttunk, vagy nem csináltunk. Minél idősebbek lettünk, annál nehezebb volt, és minél több időt töltöttünk a semmi közepén, Észak-Karolinában, annál inkább vágytunk arra, hogy elhúzzunk onnan a fenébe. Hát, ő meg is tette. Én? Én boldogan maradnék, ha valóban el tudnám képzelni ott a jövőmet. Holden tavaly nyáron ígéretet tett nekem, hogy megtalálja a kiutat, és magával visz majd.

– Egy nap, Mia Mac – mondta, miközben leguggolt elé, és a koszszal keveredett vért kapargatta a lehorzsolódott térdemről –, kiszabadulunk a picsába ebből a szarfészekből...

– Holden! – Kényelmetlenül fészkelődve töröltem le a tarkómon gyűlő izzadságcspepeket. Futottunk. Nem tudom, miért. De Holden felkiáltott, hogy futás, így hát futottunk. Átvágtunk a sűrű bozóton, lelógó ágakat csapdostunk félre magunk előtt, én pedig annyira féltem, bármi előtt is futottam, hogy nem vettem észre a földből kimeredő, hatalmas gyökeret. Megbotlottam, négykézlábra zuhantam, és így kötötünk ki ott: én a hátsómon ültem, mindkét térdem – és az a kevés, ami a büszkeségemből megmaradt – sajgott a fájdalomtól. Holden várakozón nézett rám, én pedig éreztem, hogy pír szökik az arcomba. – Nem szabadna káromkodnod – motyogtam. Tudtam, hogy pont azt mondom, amit hallani akar. Nem szerettem, ha valaki káromkodik, azt pedig különösen nem, ha ő tette. Egyébként is, *tizenegy* évesek voltunk. Olyan helytelennek tűnt, hogy ilyen csúnya szavak hagyják el ilyen ártatlan lelkek száját.

Próbálta magába fojtani a nevetést, aztán közelebb hajolt, a szája egyre közeledett, és egy pillanatra – a pillanat törtrészére – azt gondoltam: ha csak *megpróbál* megcsókolni, behúzok neki, egyenesen abba az ártatlan szájába. Csakhogy nem csókra hajolt közelebb.

– Bassza meg. A francba. Picsa. Csöcsök – suttopta.

Rácsaptam a karjára.

– Basszus, Mia! Ez fáj! – kiáltotta, azt a pontot dörgölve, ahol eltaláltam.

– Ne akarj szembeszegülni velem!

– Úúú, nagy szavak... egy lánytól!

Összeszűkül a szemem.

– Akarsz még egyet?

Az arca megnyúlt, tágra nyílt szemmel ingatta a fejét.

– A nagypapád tanított neked néhány fogást, mi?

– Papa arra akar megtanítani, hogyan védjem meg magam – vontam meg a vállamat.

– Mitől? – kérdezte, már-már nevetve. – Az óriás kabóciáktól a verandákon? Mivel az az egyetlen ellenség, amitől meg kellene védened

magad. – Lesütötte a szemét, majd tétován hozzátette: – Vagyis attól és a szüleidtől.

Újra megütöttem volna, ha nem lett volna annyira igaza!

Elfintorodom az emlékektől, miközben Prestonék magántavának dokkján ücsörgök, csupasz lábamat a vízbe lógatom. Megragadom a mobiltelefont, amit azért kaptam a nagypapámtól, hogy a szünet alatt is tartassuk a kapcsolatot. A telefon mindössze két számot tárol; az övét és Holden anyukáját, a hívásnapló pedig leginkább kimenő hívásokból áll, az utóbbira. Biztonságosabb a barátomnak és nem a nagypapámnak kiönteni a lelkemet, és nem azért, mert őt nem érdekelné, hanem mert nagy reményeket fűzött az itt töltött időmhöz. Nem akarom elmondani neki az igazat; hogy nem szereztem barátokat, és két szónál többet senkivel sem beszéltem, csak Mr. Prestonnal. Vagy Tommal, ahogy szeretné, hogy szólítsam. Minden tőle telhetőt megtesz azért, hogy a lehető legkényelmesebben és legotthonosabban érezzem itt magam. A kötelező „jó reggelt” és „jó éjszakát” körökön kívül anyámmal sem beszélek sokat, aztán ő belefog a munkába, rólam pedig... megfeledkezik.

Már megint.

Nem igazán értem, miért kerített ekkora feneket annak, hogy itt maradjak vele. Ő a család dadusa, és a különálló garázs felett, egy egy-szobás lakásban lakik. Én a kanapén alszom. Nincs ott számomra hely...

És a szívében sincs.

Azt meg kell hagyni, hogy remek dadus. Nyilvánvaló, hogy szereti azokat a gyerekeket. Csak a sajátját nem.

Feloldom a telefont, és elolvasom a legutóbbi üzenetet, amit Holden az anyukája mobiljáról küldött:

Tammy: Még három nap, Mia Mac. Képes vagy rá. Anyu azt mondja, hogy amint visszajössz, elvisz minket fagyizni. Triplacsokisra, mellé eperrel. Sajnáljuk, hogy szarul érzed magad. Hiányolunk. És azt üzeni, hogy szeret téged. Én nem. Az fura lenne. Hívj majd, bűzbomba.

Ezt tegnap küldte, nekem pedig a könnyeimmel küszködve csak egy válasz jutott az eszembe.

Mia: Ne káromkodj!

Az ujjbegyeim izzadt nyomokat hagynak a képernyőn, miközben előkeresem a nagypapám számát. Mindjárt három óra, és a nap mostanra éget, megpirítja az eleve sápadt bőrömet, főleg a combomon, ahol a rövidnadrágom szára a húsomba váj. A vastag, szinte fekete loknikkal borított fejem nagyobb bajban van, és most már bánom, hogy ilyen sokáig időztem idekint. Közeleg a fejfájás. Ott lüktet, a koponyám hátuljában. Mélyet sóhajtva bökök a hívás gombra. Néhány pillanattal később viszont hangokat hallok a Preston-rezidencia irányából, amit lábdobogás és nevetés követ. *Jönnek a Preston fiúk.* Pánikba esem, a pulzusom kiesik a ritmusából. Gyorsan megszakítom a hívást, majd zsebre dugom a telefon, aztán a papucsomban csúszkálva felállok. Abban reménykedem, hogy még azelőtt eltűnhetek, hogy észrevennének. Hiába. Már látom is őket, a dokk felé szaladnak. Felém. Négyen vannak: a három idősebbik testvér és az egyik barátjuk. Nem láttak meg. Még nem. Túlságosan lefoglalja őket, hogy az élen rohanó fiúra, Leóra kiabáljanak, és olyan szavakkal illessék, amik az én nyelvemet megegyetnék, ha valaha elismételném őket. A lábam gyökeret ver a dokk korhadt fájába, és nem tudom, hová fussak, merre nézzek.

Három másodperc múlva ideérnek.

Három.

Kettő.

– Kapjátok el! – kiáltja Logan, mire Leo szitkozódni kezd.

Egy.

Leo biztosan érzi, mi következik, mert kirámolja a zsebeit, tartalmát a dokkra hajítja. Pislogok, és mire kinyitom a szemem, Leo már vízszintesben van, a többi fiú egy-egy végtagját szorongatja. Aztán meg már a levegőben van, karjai kalimpálnak, míg a többiek hahotázva és mutoztatva állnak a dokk végében.

Hangos loccsanással landol a vízben, én pedig észreveszem a lábam elé szóródott aprópénzt. Nekiállok összeszedni, hogy Leónak könnyebb dolga legyen, mikor kimászik. A tárcája a dokk szélén hever. Még pár centi és a vízben köt ki. Tárványítva ért földet, és a napsugarak visszaverődnek arról a műanyag felületről, ami mögött az ember általában a személyi igazolványát tartja. Hunyorogva rúgom a víztől biztos távolságba,

és ekkor veszem észre: ott, ahol a napsugarak megtörnek, egy vékony réteg, átlátszó műanyag védelmében... egy kép van, rólam.

Rólam.

Elakad a lélegzetem, és minden porcikám fellobban, tűzvészként tombol.

A szempilláimon keresztül pillantok fel, épp annyi időre, hogy lássam, amint Leo felkapaszkodik a dokkra.

És futásnak eredek.

Keményebben és gyorsabban rohanok, mint bármikor ezelőtt.

Egyenesen a garázs feletti, negyvenhárom fokos lakásig loholok.

Becsapom az ajtót magam mögött.

Bezárom.

Minden izmom megfeszül az igénybevételtől.

Majd beszívom az első, mély lélegzetet.

Aztán még egyet.

És még egyet.

Próbálom rendezni a gondolataimat.

Ennek semmi értelme.

Mikor a nagypapám aznap este felhív és megkérdezi, hogy mennek a dolgok, elmosolyodom.

A következő két nap mintha elrepülne, engem pedig meglep a távozás miatt érzett szomorúságom. Ennél jobban már csak a válaszom lep meg, amit a nagypapa hazafelé feltett kérdésére adok: szeretnék-e jövőre is visszajönni?

– Igen – felelem, minden teketóriázás nélkül. Nem tudom elrejtteni a vigyoromat. Vagy a pírt.

Leo Preston egy rólam készült fényképpel a tárcájában grasszál. És én tudni akarom, miért.

MÁSODIK FEJEZET

MIA

NEM TUDOM, MIÉRT GONDOLTAM, hogy a következő nyáron majd másképp alakulnak a dolgok. A Prestonéknál töltött második nyaram az első alkalom kiköpött másolata. Az egyetlen ember, akivel *valós* párbeszédbe elegyedek, az Tom. Sokat dolgozik, ezért ritkán van otthon, de amikor itt van, akkor az életemről kérdezősködik, az otthonomról, arról, hogy mit szeretek csinálni a szabadidőmben. Előfordul, hogy a fiai is egy szobában vannak velünk, de rám nem fordítanak különösebb figyelmet. Nem kegyetlenkednek vagy gonoszkodnak, de nem törik magukat azért, hogy összebarátkozzunk. Ami az anyámat illeti... mellette minden egyes alkalommal úgy érzem magam, mintha a terhére lennék, amitől újra felmerül bennem a kérdés, hogy eleve miért hívott ide.

Abban a pillanatban megbántam, hogy újra idejöttem, amint beléptem a házba. A szemem azonnal rátalált Leóra, és csak reméltem, hogy a pirulásom nem túl árulkodó. Az elmúlt évet álomországban töltöttem, számtalan indokkal hozakodtam elő arra, miért is tarthatja azt a rólam készült fotót a tárcájában. Akármilyen örült képzelgésekkel álltam is elő, azok azok is maradtak: képzelgések. Leo a kanapén ült, egy könyvet olvasott, majd felállt, és rám sem nézve kísértelt a szobából. Egy szót sem szólt. Annyit sem, hogy „szia”. Én pedig éreztem, hogy a kis tizenhárom éves szívem ott helyben darabokra törik.

A nyár első felét nagyrészt egyedül töltöm, a birtokon kószálva igyekszem kitérni anyám útjából. Úgy tűnik, az idősebb fiúk mindig találnak maguknak elfoglaltságot. Horgászni mennek, a tóban úszkálnak, vagy a városba bicikliznek. Engem sosem hívnak. Az egyetlen Preston lány, a legidősebb testvér, ő viszont nem a főépületben lakik. Azon ritka alkalomkor, amikor ott van, szóba elegyedek velem. Csakhogy úgy beszél velem, mintha gyerek lennék, én pedig nem érzem magam annak. Kétszem, hogy tudja egyáltalán, hány éves vagyok. Azt sem hiszem, hogy érdekelné. Nem hiszem, hogy én itt bárkit is érdekelnék.

Ebből semmit sem árulok el a nagypapámnak, amikor felhív, hazudok a sok mókáról, amiben részem van. Szörnyen érzem magam miatta, de biztos vagyok benne, hogy az igazság sokkal jobban bántaná. Anyám a garázslakás konyhájában áll, míg én a telefont a fülemhez szorítva fekszem a kanapén, igyekszem egyenletes hangot megütni.

– Örülök, hogy jól szórakozol, *baba* – morajlik nagypapa mély hangja, amitől elmosolyodom. Hiányzik. Hiányzik a hangja, a vaskos magyar akcentusa és az a becézgetése, ami a *bébi* megfelelője. Én vagyok az egyetlen unokája, és a szívem mélyén érzem, hogy én vagyok a mindene. Lehunyom a szemem, és magam elé képzelem, ahogy a nappalinkban a hintaszékében ücsörög, a tv lenémítva megy előtte, ráncos keze reszketve tartja a füléhez a telefont. Ugyanúgy hiányol, ahogyan én őt, de ő volt az, aki arra bátorított, hogy idejöjjelek, hogy többet lássak a világból annál, mint amit ő nyújtani tud nekem. Azt akarja, hogy más gyerekeket is ismerjek, ne csak Holdent.

„Így szerezhetsz barátokat” – mondta.

Ugyanabban az államban voltunk, mindössze háromóránnyira egymástól, mégis igaza volt: ez egy teljesen más világ.

– Arra gondoltam, hogy amikor visszamegyek, elmehetnénk... – kezdek bele, de anya félbeszakít.

– Mia, vidd ezt le a főépületbe, és add át Tomnak! – A konyhapultra teszi a hőálló tálat.

– Épp telefonálok – felelem, holott ezt már ő is tudja. Nem válaszol, csak néhány centivel közelebb tolja hozzám a tálat, majd a szobájába megy, és becsukja az ajtót. Egy pillanattal később megnyitja a zuhanyt.

Sóhajtvá kelek fel a szedett-vedett ágyról, és így szólok a telefonba:

– Mennem kell. Holnap hívlak, jó?

– Jól van, édesem. *Szeretlek* – mondja magyarul.

– Én is szeretlek papa. – Leteszem a telefont, és a melegítőm zsebébe dugom, mielőtt egy konyharuhával felvenném a tálat. Tűzforró, hiszen most került ki a sütőből. Üggyel-bajjal bújok bele a cipőmbe, és megyek ki az ajtón, aztán lemegyek a lakásból lefelé vezető lépcsősoron. A főépület verandáján égnek a lámpák, az egyik kinti asztalnál pedig Tom és az egyik fia ül. A fiú háttal van nekem, így nem tudom kisilabizálni, melyikük az. Egyikük sem vesz észre addig, amíg a lábam a veranda lépcsőjén nem dobban. Felnéznek a hangra.

Tom mosolyog.

Leo nem.

– Elnézést kérek a zavarásért – krákogom. – Anyukám kért meg, hogy ezt hozzam le. Szeretné, hogy betegyem a hűtőbe?

Tom feláll, óvatosan elveszi tőlem a tálat, majd az asztalra teszi.

– Várhat – mondja a megszokott mosollyal. – Miért nem csatlakozol hozzánk egy kicsit?

Gyorsan, hevesen rázom a fejem.

– Nem kell. Én csak...

Már ki is húzott egy széklet.

Nem mondhatok nemet, ezért leülök, forróság kúszik fel a nyakamon. Sosem kerültem még ilyen közel Leóhoz. Ha beléptem, mindig elhagyta a szobát, vagy egyszerűen csak figyelmen kívül hagyta a jelenlétemet. Most egy könyvet tart a kezében, ami takarja az arcát, szóval talán képes lesznek megjátszani magam. Őszintén szólva, meglep, hogy nem állt fel és hagyott itt bennünket.

– Hogy telik eddig a nyár? – kérdezi Tom, kortyolva egyet abból, ami feltételezésem szerint kávé lehet.

– Elmegy. Úgy értem, *jól*. Jól telik. – Kész idegromcs vagyok, pedig semmi okom rá.

Tom a torkát köszörüli.

– Gondolom, a fiaim lefoglalnak téged. Vagy legalább elszórakoztatnak? Errefelé mindig akad valami elfoglaltság.

Fáj a mosoly. A hazugság.

– Ebben biztos lehet.

A szemem sarkából látom, hogy Leo könyve pár centivel lejjebb esz-kedik. Majd még egy kicsit. A szemöldöke összeszalad, ahogy átható pil-lantása találkozik az enyémmel, általában ragyogó kék szeme most olyan érzelemtől sötétül el, amit nem tudok megfajteni. Nem szól semmit.

– Ha a fiúk túlzásba esnének – mondja Tom –, csak szólj Laney-nek, ő majd helyre teszi őket.

Elszakítom a tekintetemet Leóról, arra összpontosítok, amit Tom mondott. A látottak alapján Laney főképp Lucas barátja, bár az összes Preston fiú közülük valóként bánik vele. Lucas és Laney csak pár évvel idősebb nálam, de sokkal érettebbnek tűnnek. Sokkal... tapasztaltabbnak.

– Rendben, így lesz – mormolom. Mehetnékem támad, szeretnék visszatérni a kényelmes egyedüllétbe.

Az üvegasztalon megrezen Tom telefonja, én pedig hálás vagyok az égerútért. Feláll, és fogadja a hívást. Én is készülök feltápáskodni, azonban nagy, súlyos keze puhán a vállamra nehezedik, a helyemhez szegez.

– Maradj! – kéri gyengéd hangon. – Szeretnék még egy kicsit beszél-getni veled.

Bólintok, a nyakam kitekeredik, ahogy felnézek rá. Magas, jóval száz-nyolcvan centi felett lehet, és egy pillanatra eltűnődöm, vajon melyik fia lesz végül a legmagasabb a bagázsból. Tekintetem követi Tomot a házba, be az irodájába, ahonnan a beszélgetés ráeső részének fojtott dörmögé-sét hallom csak. Amint a villámhárítóm eltűnt, élesen szívom be a leve-gőt, szememet a tálra függesztem. Eltelik egy perc. Kettő. Észreveszem, hogy megfeszül az állkapcsom. Épp az izmaimat próbálom ellazítani, mikor Leo megköszöri a torkát. Felkapom a tekintetemet. A köny-ve most már nyitva hever az asztalon, a lapok szétterpeszkednek benne.

– Apa azt mondja, hogy egy farmon élsz.

A hangja, a nekem címzett szavai hallatán felszökik a pulzusom.

Megint bólintok, a számat azonban szorosan összepréselem, és igyek-szem nem ránézni... a szemébe. A tekintete látszólag túl sokat árul el, közben mégsem fed fel semmit.

Kényelmesen elhelyezkedik a székében, egyszerű fehér pólója megfe-szül a mozdulattól.

– Milyen?

A vállamat vonogatva felelek az egyetlen dologgal, ami eszembe jut.

– Csendes.

Szájának egyik sarka felfelé kunkorodik.

– Kellemes lehet.

Érzem, hogy ellazul a vállam.

– A *csend*?

Rajta a sor, hogy bólintson.

– Gondolom. – Vállat vonok. – Bár, néha magányos is.

– Hmm.

– Lefogadom, hogy neked itt nincs ilyen problémád – mondom idegesen kuncogva.

Beszívja a levegőt, majd gyorsan kifújja.

– Meg lennél lepve.

Nem tudom, mit felelhetnék, ezért hallgatok.

– Apa azt mondja, otthon tanulsz.

– Aha.

– Az is magányos néha?

Nem tudom, hogy kíváncsiságból kérdezzet, vagy őszintén tudni akarja. Akárhogy is, jó, hogy végre beszélhetek valakivel.

– A legtöbb gyerek a városunkban magántanuló. Nem igazán van más választásunk, hacsak nem akarunk naponta órákig ingázni – felelem, egyenletes hangom engem is meglep.

Leo kihúzza magát ültében, közelebb hajol, szeme összeszűkül.

– Ez nem válasz a kérdésemre. – A hangjában nincs vádaskodás, csak magabiztosan, sztoikusán csendülnek a szavai.

– Nem magányos – motyogom. – Általában a legjobb barátommal, Holdennel tanulok. Az anyukája segít nekünk. Vagy náluk dolgozunk, vagy ők jönnek át hozzám. – Leo pislog. Még hozzászemelek: – Azt hallottam, hogy néhány órába akár egy egész iskolai napot is belesűrítünk... – A szája sarkát rágcsálja, csendben marad. – Így, amikor elkészülünk, a nap hátralevő részében együtt lóghatunk, és... – Elakad a szavam, nem tudom, mi mást mondhatnék.

– És? – puhatolózik.

– És nem tudom, találunk más elfoglaltságot magunknak.

Felsőhajt, kis szünetet tart, majd megkérdezi:

– Akkor ez a Holden a legjobb barátod?

– Igen. – Ő az *egyetlen* barátom, de ezt nem mondom el Leónak.

– Nekem Laney a legjobb barátom – jelenti ki faarccal. Elkerekedik a szemem, remélem, hogy nem tűnik fel neki. Én mindig úgy gondoltam, hogy Lucas és Laney között szorosabb a kapcsolat, de talán tévedtem. – Ő a pasid?

Elakad a lélegzetem, és az orromat ráncolva hátrahőkölök.

– *Holden?*

Leo bólint.

Megrázom a fejemet.

– Nem. Csak barátok vagyunk.

Gondolkodás nélkül kérdezi:

– Gondolod, hogy fiúk és lányok lehetnek barátok anélkül, hogy mást is éreznének?

Ez a beszélgetés meghaladja a határait. Persze, *belehabarodtam* Leo Prestonba, és tökéletesen tisztában vagyok ennek a rajongásnak a szintjével; semmi több, csupán egy korombéli fiú iránt érzett vonzalom, amit az a tény idézett elő, hogy a képzelgéseim szerint, a maga tizenhárom éves módján kedvelhet engem. De *érzések*, *érmek*... Nem *érezhetek* semmit iránta, hiszen nem is *ismerem* őt, most pedig kérdésekkel bom-báz, NAGY kérdésekkel... olyanokkal, amikre nem tudom a választ. Ezért hárítok.

– Neked vannak érzéseid Laney iránt?

Öntelten vigyorog.

Én pedig ráébredek, hogy talán valamit mégis *érezek* iránta, *fizikailag*. Ismét közelebb hajol.

– Neked *van* pasid?

Majdnem felnevetek.

– Nincs.

Erre biccent, majd elhúzódik, hátradől a székében. Újra magához veszi a könyvét, én pedig hálás vagyok a pillanatnyi csendért, amiben rendezhetem a gondolataimat. Nem tart soká. Ezúttal gyakorlatilag lehajítja a könyvet az asztalra.

– Vagina mit készített nekünk?

Döbbsen kerekedik el a szemem.

– Mármost Virginia – javítja ki magát sietősen, a szemét összeszorítja. – Bocs – mondja, mikor újra kinyitja. – Néha így hívjuk az anyukádat, mert... mert idióták vagyunk. Nem akartam tiszteletlen lenni veled... Sajnálom.

Elfojtom a kuncogást, mert valóban vicces név, ugyanakkor durva is, még akkor is, ha Leo Preston szájából hangzik el. Felemelem az alufóliát a tál széléről, és belekukkantok.

– Marharagunak tűnik.

Leo sietősen felpattan, a szék lába a padlót karistolja.

– Várj itt! – rendelkezik, majd a bejárati ajtó felé veszi az irányt. Pár pillanattal később két villával tér vissza. Kihúzza a mellettem lévő széket, és a tálat közelebb húzva egy villát nyújt felém. Lehámozza a fóliát, aztán beleveti magát.

– Azta, anyukád nem semmi szakácsnő! – jelenti ki rágás közben. Én nem tudhatom, de ezt nem mondom ki. – Te nem eszel belőle?

– Nem kellene... nem is tudom... Ez nem...

– Hét férfi él ebben a házban, Mia – mondja, és hangjának incselkedő dallamára bukfencet vet a gyomrom. – Ha ételről van szó, az szabad préda. Aki elsőnek odaér...

Nem tehetek róla, vigyorgok.

Neki háromvillányi falatot sikerül belapátolni, mire én eggyel megbirkózom. Egy újabb falat mögül kérdezi:

– Vagyis te csak két órát tanulsz naponta?

– Aha.

– Csodásan hangzik.

Kuncogok.

– Elég menő.

– Milyen farmon éltek? – kérdezi.

– Tejgazdaság volt, de a nagypapám néhány éve nyugdíjba ment, és eladta a gazdaságot, a teljes állománnyal meg az eszközökkel együtt. Csak a földet tartotta meg.

Mínta Leo egy pillanatig emésztgetné a hallottakat, aztán leereszti a villáját és lenyeli a falatot. Kézfejjével megtörli a száját, majd száraz hangon azt kérdezi:

– Az apád halott?

– Nem – felelem halkan, pillantásom a kezemre siklik. Ez kényes téma, amire nagyon igyekszem nem gondolni, nemhogy még szóba is hozzam. És attól a közömbös hangtól, amin Leo feltette a kérdést, elfacsarodik a szívem. Nem magam miatt, miatta. Tudok az anyukájáról, és az is lehet, hogy az ő szemében két szülőt csakis valami olyan végérvényes dolog választhat el egymástól, mint a halál.

– Akkor hol van? – kíváncsiskodik tovább Leo.

– New Yorkban él.

– Miért?

– Nem tudom.

Mintha a tekintete egyszerre járna be mindent, míg végül a garázs felletti lakásra siklik. Annyi különféle reakciót látok átsuhanni a vonásain, mielőtt végre megállapodik egynél. A szája sarka lekonyul, pillantása a lakásról rám vándorol, egyenesen a szemembe néz. És akkor meglátom az első, pontosan körülhatárolható érzelmet Leo Prestontól: a sajnálatot.

Gyűlölöm.

A villám hangos csengéssel landol az asztalon, megtöri az egyre sűrűsödő csendet közöttünk.

– A nagypapám szeret engem – bukik ki belőlem. Abban a pillanatban megbánom, amint a szavak elhagyják a számat. Annyira szárnalmas és gyerekes és *sebezhető* vagyok.

Leo kinyitja a száját, de anyám hangja belefojtja a szót.

– Mia, gyere ide! Ne zavarj tovább azt a fiút!

Leo talpra szökken, állkapcsa feszes.

– Nem zavar engem! – vág vissza lefitymálón, nekem pedig elakad a lélegzetem.

Felállok, elnyomakszom mellette, ő pedig lábát megvetve áll a veranda lépcsőjén.

– Mennem kellene – motyogom, majd így kiáltok anyámnak: – Jöveök!

Futólépésben igyekszem a lakás felé, mikor előbb lépteket, majd Leo hangját hallok a hátam mögül.

– Várj! – Elkapja a könnyökömet, maga felé fordít. Gyorsan megpördülök, az orrom a mellkasa magasságában van. Mély lélegzete a fejem búbját súrolja.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Néha korán felkelsz, és lejössz a lakásból – hadarja. – Látlak a szobám ablakából. – Kieresztek egy reszketeg levegőt, megemelem az álmam, és felnézek rá. – Holnap is így teszel? – A lakás felé pillant, biztosra veszem, hogy az anyám figyel minket. – Négy harminc. Találkozunk a lépcső aljában.

Csendben maradok, a száguldó szívverésem ellehetetleníti, hogy szóhoz jussak. Leo várakozón emeli meg a szemöldökét.

– Rendben – suttogom.

– Mia! – kiáltja anya.

Leo elereszti a könyököm, és hátrál egy lépést.

– Négy harminc – suttogja, majd öntelten mosolyogva anyámra néz, és egy kétujjas szalutálás kíséretében odakiáltja: – Jó éjt, *Vagina!*